Nedjelja, 06.07.2014.g.

Danas naša župa ima godišnje hodočašće na Mariju Bistricu.

Autobusima, autima a mnogi i pješice, uputili su se u ovo naše

NAJVEĆE HRVATSKO SVETIŠTE.

I nekoliko prekrasnih situacija mi se dogodilo koje su na razne načine

povezane sa tim hodočašćem.

Jedno prekrasno, kad god ga se sjetim krenu mi suze na oči i stisne mi se

grlo, ispričala mi je moja draga punica, ženica sa svojih 87 godina.

Baš mi je draga…

I kad smo bili neki dan kod nje u posjeti supruga i ja, ona nas je odmah

upitala o tome da li ćemo ići na to "prošćenje".

JER ZA NJU JE ODLAZAK NA MARIJU BISTRICU BILO ISTINSKO

PROŠĆENJE, BLAGDAN.

Nije se to nekad samo tako moglo doći tamo. Bez prijevoznih sredstava, u

svakodnevnim brigama preživljavanja.

ALI, KADA SE IŠLO, JEDANPUT GODIŠNJE, TO JE BIO BLAGDAN

ZA ŽUPU I SVE ŽUPLJANE.

I upitam ju da kako je to nekad bilo kada se išlo na Mariji Bistricu.

I ispričala mi je ona da se išlo u petak poslije jutarnje mise. I da je iz

crkve krenula cijela procesija sa okićenim križem na čelu, i župnikom, i da

su svi zajedno otišli tom ulicom kojom se kreće prema Mariji Bistrici,

preko Ivanšćice, nekih 300-tinjak metara. Tada su se tu oprostili oni koji

su išli dalje sa onima koji su ostali, župnik ih je sve blagoslovio, te su po

grupama, kako je tko već imao svoje društvo, krenuli na tih 10-tak sati

pješačenja. Rekla je da u su se svi izuli i išli dalje pješice jer se nije imalo

baš za obuću.

Kada se došlo do Vinskog vrha, iznad Marije Bistrice, ponovno su svi skupili, križ se ponovno okitio, djevojke su stavile svečano bijelo ruho na sebe, svi su stali iza križa i u procesiji, s pjesmom iz sveg grla i srca, došli su u Svetište.

Tamo su bili do nedjelje i obavljali ispovjedi, zagovorne molitve, Križni put i dr. A spavalo se sve po svuda. Nasmijala se i rekla da su jednu noć prospavali na stepenicama ispred crkve.

Poslije nedjeljne mise, vratili su se ponovno pješice kućama.

I kaže da su ih odmah iza rata (II svjetskog) znali čekati na tim putima,

kada su se kroz šumu spuštali s Ivanšćice, komunisti i njihove pristalice

koji su im priječili da idu tim putima pa su se morali često probijati kroz

šikare i polja.

NO, MAJČICA NAŠA BISTRIČKA UVIJEK JE BILA S NJIMA I

SVI SU SRETNO DOŠLI K NJOJ.

O KAKO SAM BIO RADOSTAN KADA MI JE SVE TO PRIČALA!

JER SAM VIDIO NA NJOJ, I OSJETIO JOJ U GLASU, KOLIKO JE

TO SVE NJOJ I SVIMA TIM LJUDIMA TO ZNAČILO.

NIKAKVI REŽIMI I VLASTI, NIKAKVA LJUDSKA DJELOVANJA,

NISU MOGLA U NJIMA PROMIJENITI NJIHOVU VJERU U

GOSPODINA BOGA I MAJKU BOŽJU BISTRIČKU.

KOLIKA JE SAMO TO SNAGA!

BOŽJA LJUBAV, BOŽJA SNAGA!

A ono što mi je "natjeralo" suze u oči bio je nastavak njezine priče.

Rekla je da je, osim na Mariju Bistricu, hodočastila pješice još samo na

Trški vrh, iznad Krapine.

I rekla je da su svi oni krenuli cestom prema Krapini, kroz Lepoglavu,

kroz kamenolome i onuda kuda su ih vodile žene koje su znale put.

I rekla je da su tako išli putem kroz Lepoglavu, kraj kaznionice. Da je to

bilo negdje odmah poslije rata kada je u kaznionici bio i NAŠ DRAGI

BLAŽENIK ALOJZIJE STEPINAC.

I da je jedna žena "svetorednica", pobožna žena, rekla **…□ idu□ mi**

suze□ …

Dakle, ta žena je rekla:□ "Žene, idemo sada,

kad ćemo ići kraj kaznionice, zapjevati iz

sveg glasa, da nas čuje naš dragi ALOJZIJE

STEPINAC. IDEMO ŽENE, IZ SVEG

GLASA ..."

I REKLA JE MOJA DRAGA PUNICA DA SU TADA SVI,

KOLIKO SU GOD MOGLI, PJEVALI IZ SVEG GLASA I SRCA,

SVETE DUHOVNE PJESME TAKO DA SE SVE ORILO.

Kako li joj je samo radosno i sjetno zvučao glas kada je to

govorila!

I KADA SU IŠLI DRUGI DAN DOMA, TO SU PONOVILI NA

ISTI NAČIN.

NIKAKAV RAT, NIKAKVI ZATVOR, NIKAKVE IDEOLOGIJE,

NIKAKVE ZABRANE NISU MOGLE ODVOJITI NAŠEG DRAGOG

BLAŽENIKA O NJEGOVOG NARODA.

KADA JE GOSPODIN U NAŠIM SRCIMA, SVI SMO JEDNI SA

DRUGIMA.

O BOŽE MOJ LJUBLJENI, ŠTO BIH DAO DA SAM ONDA

MOGAO BITI TAMO!

MALI, SIROMAŠNI LJUDI, BOSONOGI, BEZVRIJEDNI U

OČIMA MOĆNIKA, NOSILI SU VELIKO SRCE.

GOSPODIN BOG JE BIO U NJIHOVIM SRCIMA.

I TO SRCE SU TADA DALI NJIHOVOM DRAGOM

KARDINALU KOJI JE BIO TAMO U ZATVORU.

I NEĆE O SVAKOM OD TIH MALIH LJUDI, KAKVA JE BILA I

MOJA PUNICA, PISATI KNJIGE I SVJEDOČANSTVA.

NISU ONI PROLILI KRV TADA ZA TU SVOJU VJERU, NITI

DALI ŽIVOT. ALI SU ONI ONDA DALI ONO ŠTO SU MOGLI.

SVOJA SRCA, SVOJ GLAS, SVOJU PJESMU.

TO JE BILA NJIHOVA VJERA, NJIHOVA MALA ALI I VELIKA DJELA.

ALI, BILA SU TO MALA HEROJSKA DJELA U SVJEDOČENJU

SVOJE VJERE.

I eto, neka bar ovih nekoliko rečenica ovog mojeg članka bude

jedno malo svjedočanstvo za herojstva u svjedočenju vjere u

VREMENA KADA SE DJECA NISU SMJELA KRSTITI, KADA

SE NIJE SMJELO VJENČATI U CRKVI, KADA SE NIJE

SMJELO IĆI NA MISE NITI SLAVITI BOŽIĆ I USKRS.

ALI, SRCA, I PJESMU IZ TIH SRDACA SVOJEM DRAGOM

KARDINALU U ZATVORU, NIJE MOGAO SPRIJEČITI NITKO.

I zato, MOJ LJUBLJENI GOSPODINE,

neka sve ove suze, koje sam isplakao kada

sam ovo pisao, BUDU ZA

SPASENJE DRAGIH DUŠA SVIH TIH

LJUDI KOJI SU TAKO, U ONO TEŠKO

VRIJEME, SVOJOM PJESMOM I

MOLITVOM, HRABRILI NAŠEG DRAGOG

BLAŽENIKA, KARDINALA ALOJZIJA

STEPINCA.

O MOJ BLAŽENI SVEČE, DRAGI

ALOJZIJE STEPINČE, MOLI ZA SVE TE

DUŠE, MOLI ZA SVOJ HRVATSKI NAROD!

SADA NAS TI SVE ZAGOVARAJ PRED

TVOJIM I NAŠIM LJUBLJENIM

GOSPODINOM, JER JE TVOJA DRAGA

HRVATSKA I TVOJ LJUBLJENI HRVATSKI

NAROD SADA POTREBAN MOLITVE KAO

I U ONA VREMENA.

LJUBLJENI MOJ BOŽE, BESKRAJNO TI

HVALA NA TVOME SVETOM DUHU KOJI

NOSI I DRŽI NAŠ HRVATSKI NAROD!

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI

GOSPODINE!

SMILUJ SE MENI GRJEŠNIKU!

SMILUJ SE SVIMA NAMA KOJE SI OTKUPI

SVOJOM PREDRAGOCJENOM KRVLJU.

ČAŠĆEN, HVALJEN I BLAGOSLOVLJEN

TROJEDINI, LJUBLJENI BOŽE, OČE, SINE I

DUŠE SVETI U SVE VIJEKE VJEKOVA!

I ČAST I SLAVA TEBI PRESVETA DJEVICE,

MOLI ZA NAS GRJEŠNIKE!

I ČAST I SLAVA CIJELOM DUHOVNOM

SVIJETU KOJI VRŠI I POŠTUJE BOŽJU

VOLJU!

SVET I PRESVET MOJ LJUBLJENI BOŽE!

SVET I PRESVET.